

Sygn. akt VI GC 10/15 /3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: Anna Mącznik

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2016 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

(...) sp z o.o. w T.

przeciwko:

J. R. (R.)

o zapłatę

1) zasądza od pozwanego J. R. na rzecz (...)sp z o.o. w T. kwotę 3 028,88 zł (trzy tysiące dwadzieścia osiem złotych osiemdziesiąt osiem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwot:

-1 651,28 zł (jeden tysiąc sześćset pięćdziesiąt jeden złotych dwadzieścia osiem groszy) od dnia 30 maja 2014 roku do dnia zapłaty,

-1 377,60 zł (jeden tysiąc trzysta siedemdziesiąt siedem złotych sześćdziesiąt groszy) od dnia 10 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty;

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 100 zł (sto złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 10/15/3

UZASADNIENIE

Powód mateco podesty ruchome Sp. z o. o. z siedzibą w T. wystąpił przeciwko J. R. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą (...) J. R. z siedzibą w G. z pozwem o zapłatę kwoty 3 028,88 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 1 651,28 zł od dnia 30 maja 2014 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 1 377,60 zł od dnia 10 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej mateco podesty ruchome sp. z o.o. wynajmowała pozwanemu sprzęt budowlany w postaci tzw. samojezdnych podestów ruchomych. Zasady wynajmu pomiędzy stronami regulował przyjęty przez obie strony dokument „Ogólne warunki wynajmu urządzeń i podestów ruchomych w wersji (...). Zgodnie ze wskazanym dokumentem pozwany składał zamówienie na sprzęt

budowlany na określonych wzorach zamówień, a sprzęt przekazywany był na podstawie określonych we wspomnianej umowie protokołach przekazania, które to dokumenty były podstawą do wystawienia faktur VAT w dwutygodniowym cyklu rozliczeniowym. Powód wystawił następujące faktury VAT:

- nr (...) z dnia 15 maja 2014 r. tytułem podestu nożycowego (...) na kwotę 1 986,38 zł, płatną do dnia 29 maja 2014 r.,
- nr (...) z dnia 26 maja 2014 r. tytułem podestu nożycowego(...) na kwotę 1 469,85 zł, płatną do dnia 9 czerwca 2014 r.

Na skutek dokonanych korekt, a także kompensat wartość niezapłaconych faktur wynosi obecnie odpowiednio 1 651,28 zł i 1 377,60 zł. Powód wynajmował pozwaną urzędzenia oznaczone jako model (...) od dnia 24 kwietnia 2014 r. do dnia 23 maja 2014 r. Każdy wynajem regulowany był przez Ogólne Warunki Wynajmu (...) i Podestów Ruchomych (...) w wersji (...), który to dokument zastępował umowę najmu. Dokument ten zaakceptowany był przez pozwanego czego wyrazem było każdorazowe złożenie zamówienia, w którym zawarte było oświadczenie o akceptacji wspomnianych (...) oraz opatrzenie OW podpisem zamawiającego. Wobec braku zapłaty za wskazane wyżej faktury, powód w dniu 17 lutego 2014 r. wystosował do pozwaną wezwanie do zapłaty kwoty 3 028,88 zł., jednakże pozwany nie dokonał płatności.

W dniu 24 listopada 2014 r. w sprawie o sygn. VI GNc 2788/14/3 Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwany J. R. wniósł skutecznie sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwany podniósł, iż umowa łącząca strony została nieprawidłowo wykonana przez powoda. Zgodnie z zamówieniem powód miał dostarczyć pozwanemu podnośnik (...) z wysokością roboczą 12 m, co było istotnym warunkiem zawarcia umowy. Pozwany zaprzeczył, aby strony uzgodniły zmianę typu podnośnika na S 118 E, a zamówienie załączone do pozwu zostało przerobione przez powoda bez zgody i wiedzy pozwanego. Pozwany potwierdził, że w dniu 24 kwietnia 2014 r. podnośnik został przywieziony na budowę, ale powód dostarczył pozwanemu jeszcze inny typ podnośnika (GS – (...)) niż wynikający z oryginalnego i przerobionego zamówienia. Nowy podnośnik nie zapewniał wysokości roboczej 12 m. Pozwany zgłaszał pracownikowi powoda O. D., że podnośnik nie spełnia wymogów zamówienia albowiem można było go podnieść jedynie na wysokość 9,43 m. Pozwany wystąpił do (...), który po badaniu podnośnika stwierdził zgodność danych technicznych podnośnika z dokumentacją wytwórcy. Z uwagi na fakt, iż wysokość podnośnika nie przekraczała 10 m roboty wykonywane przez pozwanego uległy znacznemu przedłużeniu. W związku z dostarczeniem niezgodnego z zamówieniem podnośnika, co znacznie przedłużyło okres wykonywania prac i zwiększyło koszty tych prac po stronie pozwanego, pozwany odmówił zapłaty.

W dalszym piśmie procesowym z dnia 9 lutego 2016 r. strona powodowa wskazała, iż otrzymała od pozwanego informację o kompensacie zadłużenia przysługującego jej od niego z rzekomym zadłużeniem powoda wobec pozwanego. Powód zaprzeczył istnieniu zadłużenia wobec J. R., wskazując jednocześnie, iż pozwany wysyłając propozycję kompensaty przyznał, że dług w wysokości dochodzonej przed sądem istnieje, a zatem pozwany uznał dług tzw. uznanie niewłaściwe.

W piśmie procesowym z dnia 15 lutego 2016 r. pozwany podniósł zarzut potrącenia wierzytelności przysługującej pozwanemu względem powoda w kwocie 3 979,85 zł z tytułu dodatkowych kosztów poniesionych przez pozwanego w skutek dostarczenia przez powoda samojezdnych podestów ruchomych niespełniających warunków zamówienia z wierzytelnością powoda w kwocie 3 028,88 zł wynikającą z faktury VAT nr (...) z dnia 15 maja 2014 r. i (...) z dnia 26 maja 2014 r.

Sąd ustalił co następuje:

Pozwany J. R. w dniu 22 kwietnia 2014 r. zamówił od powoda podest ruchomy typu (...)o wysokości 12 metrów przy cenie najmu za dobę w wysokości 110 zł za dobę. Powód dostarczył pozwanemu podest nożycowy (...) wobec czego na zamówieniu skorygowano typ urządzenia, na typ dostarczony pozwanemu tj.(...) W protokole przekazania oznaczono, że podest nożycowy (...)ma wysokość robocza 11,8 metrów. Podest był wynajmowany przez pozwanego w okresie od 24 kwietnia 2014 r. do 26 maja 2014 r.

Dowód: zeznania świadka O. D. (k. 67-71), zamówienie (k. 4, 31), protokół przekazania (k. 5), ogólne warunki wynajmu (k. 35).

Dostarczony przez powoda podest, był niższy o 20 cm niż ten zamówiony przez pozwanego, jednakże podest nożycowy (...) produkcji amerykańskiej jest zaliczany do grupy podestów 12 metrowych, a różnica w wysokości wynika z przeliczenia calów na centymetry. Pracownicy pozwanego wykonywali pracę na dostarczonym podnośniku (...) a umowa z pozwanym została przedłużona na prośbę strony pozwanej. Powód zweryfikował cenę najmu urządzenia, z uwagi na zmianę podestu. Zastrzeżenia co do umowy pozwany zgłosił po zakończeniu prac.

Dowód: zeznania świadka O. D. (k. 67-71).

W dniu 15 maja 2014 r. powód wystawił na rzecz pozwanego fakturę VAT nr (...) na łączną kwotę 1 983,38 zł brutto tj. 1 612,50 zł netto, płatną do dnia 29 maja 2014r.

Dowód: faktura (k. 6).

W dniu 23 maja 2014 r. powód wystawił na rzecz pozwanego fakturę VAT nr (...) na łączną kwotę 1 469,85 zł brutto tj. 1 195,00 zł netto, płatną do dnia 9 czerwca 2014r.

Dowód: faktura (k.7).

Pismem z dnia 2 lipca 2014 r. pozwany wystąpił do Urzędu Dozoru Technicznego, który po badaniu podnośnika stwierdził zgodność danych technicznych podnośnika z dokumentacją wytwórcy.

Dowód: pisma (k.40, 41).

W dniu 25 lipca 2014 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 3 028,88 zł tytułem niezapłaconych faktur VAT oraz not obciążeniowych nr (...), (...). Pozwany odmówił uregulowania należności wynikającej z w/w faktur.

Dowód: wezwanie (k. 11), pismo (k. 44).

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne oparto o nie budzące wątpliwości, merytoryczne dokumenty znajdujące się w aktach sprawy. Sąd dał im wiarę w całości. Sąd obdarzył zeznania świadka walorem wiarygodności, uwzględniając je przy ustalaniu stanu faktycznego. Sąd uznał zeznania świadków M. A. (1) i O. D. za w pełni wiarygodne dla Sądu i nie przeprowadzał dowodu z zeznań świadka W. S., albowiem pełnomocnik pozwanego cofnął wniosek w tym zakresie. Sąd uznał również zeznania pozwanego J. R. za wiarygodne w zasadniczej części dla Sądu, ponieważ wskazują przebieg wydarzeń. Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanego w zakresie jego twierdzeń o zgłoszeniu, iż podest jest za niski po otrzymaniu pojazdu. O tym poinformował on O. D. dopiero po zwrocie podestu powodowi.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez mateco podesty ruchome sp. z o. o. z siedzibą w T. przeciwko J. R. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firma (...) J. R. z siedzibą w G. zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powód domagał się zasądzenia kwoty 3 028,88 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 1 651,28 zł od dnia 30 maja 2014 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 1 377,60 zł od dnia 10 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty wskazując, że pozwany nie uregulował należności wynikających z wystawionych przez powoda faktur VAT.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości podnosząc, iż umowa łącząca strony została nieprawidłowo wykonana przez powoda. Nadto pozwany podniósł zarzut potrącenia.

Dokonując analizy zgromadzonego materiału dowodowego Sąd doszedł do przekonania, iż żądanie pozwu zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Mając na uwadze okoliczności sprawy, należało uznać, iż strony łączyła umowa dzierżawy. Zgodnie z art. 693 § 1 k.c. przez umowę dzierżawy wydzierżawiający zobowiązuje się oddać dzierżawcy rzecz do używania i pobierania pożytków przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a dzierżawca zobowiązuje się płacić wydzierżawiającemu umówiony czynsz. Dzierżawa jest stosunkiem prawno-zobowiązaniowym, podlegającym zasadzie swobody umów, mocą którego jedna jej strona (wydzierżawiający) udostępnia odpłatnie korzystanie z rzeczy albo praw (art. 709 k.c.) drugiej stronie (dzierżawcy), przy czym aby umowa nabrała cech dzierżawy, osoba korzystająca z cudzej rzeczy (albo praw) – dzierżawca, uprawniona musi być także do pobierania z niej pożytków (zob. Z. Radwański (w:) System prawa cywilnego, t. III, cz. 2, s. 351–352; W. Czachórski, Zobowiązania, 2007, s. 494; wyrok SA w Katowicach z dnia 17 stycznia 2007 r., I ACa 1440/06, OSA 2007, z. 2, poz. 4, a także wyrok NSA z dnia 6 grudnia 2002 r., III SA 1057/01, LEX nr 82368).

Sąd ma na uwadze, zarzut pozwanego, iż strona powodowa dostarczyła pozwanemu urządzenie niezgodne z umową, tj. wynajmowany od powoda podnośnik nie podnosił się na wysokość 12 metrów, jak to było określone w zamówieniu. Pozwany wskazywał również, że jego pracownik dokonał pomiaru, zgodnie z którym urządzenie podnosiło na wysokość niespełna 10 metrów, niemniej jednak Sąd musiał mieć na uwadze również, iż w toku postępowania sam pozwany przyznał, że podczas podnoszenia podest osiągał za każdym razem różną wysokość, choć nie zawsze taką jak zakładał producent. Należy podkreślić, iż nastąpiła rozbieżność w pomiarze, ponieważ pozwany zamówił podest o wysokości roboczej 12 m, co oznacza, że do wysokości podnośnika dodaje się 2 metry. Te wysokości dopiero wskazują na tzw. wysokość roboczą. Jeżeli więc podest podnosił się na 9,43 m to znaczy, że jego wysokość robocza wynosiła 11,43 m co nadal mieści się w kategorii podnośników 12-nastometrowych. Sąd miał również w polu widzenia, iż pismem z dnia 2 lipca 2014 r. pozwany wystąpił do Urzędu Dozoru Technicznego, który po badaniu podnośnika stwierdził zgodność danych technicznych podnośnika z dokumentacją wytwórcy. W ocenie Sądu pozwany nie udowodnił okoliczności, iż wynajmowany podest podnosił się na wysokość mniejszą niż wskazana przez producenta tj. 11,80 m.

Sąd przy ustalaniu stanu faktycznego oparł się na zeznaniach świadka O. D. uznając je za szczere i wiarygodne. Świadek O. D. przyznał, że podnośnik nie osiągał wysokości 12 metrów, a podnosił się na wysokość 11,80 metrów, a zatem do wymaganej przez pozwanego wysokości brakowało 20 cm. Niemniej jednak świadek ten wyjaśnił również, że dostarczony powodowi podnośnik zalicza się do kategorii maszyny 12-metrowych. W protokole przekazania podestu ruchomego z dnia 24 kwietnia 2014 r., który został podpisany przez pracownika pozwanego oznaczono zarówno typ podestu tj. (...) jak również wysokość roboczą platformy tj. 11,8 m. Świadek O. D. wyjaśnił, iż pozwany dopiero pod koniec trwania umowy zakwestionował prawidłowość działania urządzenia i wysokość jaką osiągał podest, jednakże nie zgłosił powodowi potrzeby wymiany podnośnika na wyższy. Prace były wykonywane na podnośniku (...) dostarczonym przez powoda, co potwierdził z kolei świadek M. A. (1). Nadto w ocenie Sądu różnica 20 cm nie mogła spowodować skutków, o których zeznał świadek M. A. (1), mianowicie iż pracownicy pozwanego musieli wchodzić na balustradę, aby wykonać pracę. Należy domyślać się, że podest został decyzją pozwanego źle dobrany. Pozwany albo celowo zamówił jak najniższy możliwy podest, bo był tańszy, albo wysokość na jakiej w rzeczywistości pracowali pracownicy pozwanego była wyższa niż wynikało to z dokumentacji czy pomiarów.

W ocenie Sądu umowa pomiędzy stronami została wykonana prawidłowo, a po ustaleniach z pozwanym, w szczególności w zakresie określenia, iż prace będą wykonywane na wysokości 12 metrów, prawidłowo został dobrany sprzęt. Skoro jak twierdzi pozwany pojawiły się problemy techniczne z podnośnikiem i za każdym razem wysuwał się on na różną wysokość, a nadto nie wysuwał się na wysokość pożądaną przez pozwanego, to wydaje się być oczywistym, iż należało bezzwłocznie nieprawidłowości zgłosić powodowi, bądź zwrócić się o wymianę podnośnika, czego z kolei pozwany

nie uczynił. W ocenie Sądu pozwany nie sprostął dyspozycji art. 6 k.c. i w żaden sposób nie wykazał, iż podnośnik dostarczony przez powoda nie spełniał warunków umowy. Podkreślić należy, że pozwany podpisał formularz umowy oraz warunki ogólne umowy, zatem potwierdził znajomość warunków i treść umowy. Zaznaczył na nim, że (bez mycia), ale nie odnotował zastrzeżeń co do ubezpieczenia, pomimo, iż w mailach wskazywał, że nie chce skorzystać z ubezpieczenia. Z treści formularza wynika sposób obliczania wysokości roboczej. Ponadto powód ostatecznie naliczył pozwanemu faktury według niższej wysokości podnośnika, zatem należy mu się zapłata za wynajęty sprzęt.

W toku postępowania pozwany zgłosił zarzut potrącenia. Zgodnie z art. 498 § 1 i 2 k.c. gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej. W myśl art. 499 k.c. potrącenia dokonuje się przez oświadczenie złożone drugiej stronie. Oświadczenie ma moc wsteczną od chwili, kiedy potrącenie stało się możliwe. Nadto by mogło dojść do potrącenia, spełnione być muszą łącznie cztery przesłanki: wzajemność wierzytelności, jednorodność świadczeń, wymagalność wierzytelności, zaskarżalność wierzytelności.

W ocenie Sądu zarzut potrącenia podniesiony przez pozwanego był spóźniony i nieuzasadniony. Potrącenie należało zgłosić już w sprzeciwie. Zdaniem Sądu brak jest związku pomiędzy wierzytelnością zgłoszoną do potrącenia z tytułu dodatkowych kosztów poniesionych przez pozwanego w skutek dostarczenia przez powoda samojezdných podestów ruchomych niespełniających warunków zamówienia, a okolicznością, iż podest podnosi się o 20 cm niżej, niż określono to w zamówieniu. Ponadto okoliczności i koszty wymienione w spisie nie zostały wykazane dowodami. Świadek M. A. nie potwierdził związku wydłużenia się prac z wysokością podestu. Należy zauważyć, że podmiot zainteresowany potrąceniem może zrealizować to uprawnienie przez złożenie drugiej stronie stosownego oświadczenia woli. Oświadczenie o potrąceniu ma charakter konstytutywny, gdyż bez niego skutek prawny w postaci umorzenia wzajemnych wierzytelności nie mógłby powstać (por. wyrok SN z dnia 14 lutego 2013 r., II CSK 292/12, LEX nr 1318346). Jednakże sama wola potrącającego – bez spełnienia przesłanek określonych w art. 498 § 1 k.c. – nie ma mocy umorzenia wierzytelności (M. Pyziak-Szafnicka (w:) System prawa prywatnego, t. 6, s. 1132 i n.). Jeżeli wierzytelności przedstawione do potrącenia nie spełniają wymaganych przesłanek w momencie złożenia oświadczenia o potrąceniu, to w świetle art. 498 § 1 k.c. nie mogą być one objęte potrąceniem, a w konsekwencji nie dotyczy ich skutek potrącenia, o którym mowa w art. 498 § 2 k.c. (wyrok NSA w W. z dnia 12 kwietnia 2007 r., (...), LEX nr 341333).

Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, że pozwany w żaden sposób nie udowodnił, stosownie do reguł zawartych w art. 6 KC w zw. z art. 232 KPC, że dokonane oświadczenie o potrąceniu jest zasadne. Zgodnie bowiem z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na stronie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Uwzględniając treść art. 6 k.c. trzeba stwierdzić, że do osoby występującej z pozwem należy udowodnienie faktów pozytywnych, które stanowią podstawę powództwa, gdyż z faktów tych wywodzi ona swoje prawo. Do przeciwnika natomiast należy wykazanie okoliczności niweczających to prawo lub uniemożliwiających jego powstanie (OSNP 1998/18/537). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.) (OSNC 1997/6-7/76 Przegląd Sądowy 2001/4/81). Innymi słowy na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, a na stronie pozwanej obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jej wnioski o oddalenie powództwa. Orzecznictwo jest w tej materii konsekwentne: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 29 marca 2012 r. (V ACA 90/12) - „ (...) dla przyjęcia zasadności zarzutu potrącenia i jego skuteczności, niezbędne jest zaistnienie przesłanek materialnoprawnych potrącenia wskazanych w art. 498 § 1 KC, a które zobowiązany jest wykazać korzystający z potrącenia, a to zgodnie z regułą rozkładu ciężaru dowodzenia (art. 6 KC i 232 zd. 1 KPC). ”, dalej wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2010 r. (V CSK 43/10) - „ obowiązek udowodnienia roszczenia zgłoszonego do potrącenia obciąża zgłaszającego na ogólnych zasadach (art. 6 k.c.), zatem samo zgłoszenie w formie zarzutu procesowego nie oznacza jeszcze, że nastąpiły materialnoprawne skutki określone w art. 498 i 499 k.c. ” dalej wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z

dnia 29 lipca 2009 r. (I ACA 497/09) - „zarzut potrącenia jest formą dochodzenia roszczenia zrównaną w skutkach z powództwem. Podlega zatem wymaganiom stawianym pozwu co do określenia żądania, przytoczenia okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie oraz wskazania dowodów. W szczególności zgłaszający zarzut potrącenia w procesie ma obowiązek ściśle określić swoją wierzytelność i wykazać jej istnienie zgodnie z regułą wyrażoną w przepisie art. 6 k.c.” Przeprowadzony materiał dowodowy w sprawie jednoznacznie wskazuje, iż pozwany nie sprostął dyspozycji wynikającej z art. 6 k.c. Pozwany nie wykazał, aby przysługiwał mu wobec powoda jakakolwiek wymagalna wierzytelność. Zatem mając powyższe na względzie zarzut potrącenia złożony przez pozwanego w żaden sposób nie mógł się okazać się skuteczny.

Zatem biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał, że dochodzone przez powoda roszczenie zasługiwało na uwzględnienie i w związku z tym Sąd w punkcie 1 wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3 028,88 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od poszczególnych kwot.

Z uwagi na fakt, iż instytucja odsetek za opóźnienie jest swoistą "sankcją cywilną" za sam fakt niespełnienia świadczenia pieniężnego w terminie, dlatego też o odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c., stosownie do żądania strony powodowej.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania złożyła się kwota 100 zł tytułem opłaty od pozwu.

SSR Jolanta Brzęk